

Geachte aanwezigen,

Namens het bestuur van Arent thoe Boecop heet ik u van harte welkom op onze nieuwjaarsreceptie. Het nieuwe jaar 2019 is begonnen en dan komen wij bijeen om het nieuwe jaar in te luiden. Het is ook het moment dat u mijn nieuwjaarspeech moet of mag aanhoren. De koning doet ook zo iets: elk jaar met kerst spreekt hij het volk toe. Zonder mezelf nu met de koning te willen vergelijken (dat zou immers regelrechte majesteitsschennis zijn) is er nóg een parallel: zijn kersttoespraak is de enige toespraak die zonder inmenging van wie dan ook wordt gemaakt. Hij schrijft hem helemaal zelf. Dat geldt ook voor de nieuwjaarstoespraak die u van mij hoort, nu. Ik bepaal in principe wat daarin komt. Even terug naar onze koning. Ik zie dan het volgende voor me. Willem-Alexander, gezeten achter zijn koninklijke laptop, met een totaal leeg word-document en een knipperende cursor voor zijn neus, terwijl hij zich dan bedenkt: wat zal ik dít jaar weer eens vertellen?

Gelukkig kent zijn toespraak en zeker ook de mijne een aantal vaste, terugkerende, items. Zo kijk ik altijd met u terug op het afgelopen jaar en kijk ik vooruit naar het komende jaar. En we gedenken de overleden leden van Arent thoe Boecop, zonder daarbij volledigheid te pretenderen.

Ik kan het bij het terugkijken op onze activiteiten van 2018 ook niet laten om naar een parallel met het nieuws te zoeken. En afgelopen jaar ging het toch weer veel over de boze burger. Dat schijnt zo'n beetje hetzelfde te zijn als de 'gewone Nederlander', waar ik u vorig jaar over verteld heb. Dit jaar kreeg de boze burger zelfs een eigen kledingstuk, een geel hesje. Ik heb de afgelopen tijd om me heen gekeken in onze mooie gemeente, maar gele hesjes heb ik er nog niet aangetroffen. Zou het dan bij ons nog meevallen met die boosheid?

Als ik naar onze activiteiten het afgelopen jaar kijk heb ik van boosheid weinig gemerkt. Ik neem er een aantal met u door. Niet alles, want dan sta ik hier te lang.

Op 1 maart hield Emiel Hakkenes een lezing (deels ook een voorlezing) van zijn boek Polderkoorts over de inpoldering van de Zuiderzee en de gevolgen die dit had voor de gewone man. Een interessante en bijzondere lezing in de refter van Museum Elburg die we in samenwerking met onder meer het Museum organiseerden. Het bijzondere was dat Hakkenes zijn lezing combineerde met muziek die hij afspeelde. Een combinatie die ik maar weinig tegenkom. Ik zag geen boze burgers, maar tevreden mensen.

Een ander hoogtepunt was de wandeling door Joods Amsterdam. Een activiteit die je bij ons wel vaker tegenkomt. We besloten om maar eens naar Amsterdam te gaan in de verwachting dat er een klein, select groepje zou meegaan. Viel dat even tegen (of mee, zo u wilt). Uiteindelijk gingen we met bijna 80 mensen naar Amsterdam en onder leiding van Willem van Norel was het een prachtige en leerzame wandeling. Alleen onze penningmeester Sake Santema had misschien het recht om een boze burger te zijn, omdat hij binnen ons bestuur de aanmeldingen en het contact met de deelnemers onderhoudt. Dat was een hele klus, zult u begrijpen. Sake trok gelukkig geen geel hesje aan.

We brachten een drietal publicaties uit: één over de huisschilders in Elburg, over de rechtspraak in Elburg en een los artikelnummer. Hoeveel en hoe gretig de boekjes gelezen worden: dat heb ik soms zelf niet eens in de gaten. Groot compliment aan de makers, de schrijvers en de eindredacteuren, maar ook aan de inpakkers en de bezorgers. Die inpakkers en bezorgers konden ook aan de bak met onze prachtige, nieuwe fullcolour kroniek. Ik ben er trots op dat we dat hebben kunnen bereiken.

We gingen fietsen in het late voorjaar, in ons prachtige buitengebied. We hielden in het najaar onze traditionele historische maaltijd met de ook al net zo traditionele hoge opkomst. De historische maaltijd heet binnen ons bestuur overigens liefkozend de historische hap, dat u dat maar even weet. Ook hier weinig boze burgers aangetroffen.

In november gingen we ook op onze derde buitenlandse trip. We zijn naar de Zollverein in Essen geweest. Een immens terrein met daarop de oude fabrieken waar kolen werden verwerkt. Werelderfgoed op een prachtige manier in stand gehouden en tentoongesteld. En we bezochten het prachtige stadje Xanten, inclusief het museum gewijd aan de Romeinse stad die daar is geweest.

Ten slotte hadden we ook weer een zeer geslaagde sfeerwandeling met als thema kroegen en logementen. Van alle publiekstrekkingen is dit toch wel de absolute topper. We zijn zelfs genoodzaakt om met een aanmeldingssysteem te werken omdat we anders simpelweg vastlopen. Voor ons als bestuur ook altijd een situatie van alle hens aan dek. Sake typt zijn vingers blauw en doet eigenlijk aan online crowdmanagement. Willem maakt een draaiboek en moet dat ook met regelmaat bijwerken. De rest van ons leidt de mensenmassa soepeltjes door Elburg of vertelt zelf wat. Wat daarbij ook zo geweldig is, is de medewerking die we krijgen van mensen van buiten onze vereniging. Nergens vinden we een dichte deur als we vragen of we met een mannetje of 200 over de vloer mogen komen. Uniek. Uniek, onze stad Elburg. Toch sloeg mij even de schrik om het hart, toen ik bij het kerkgebouw aan de Beekstraat (waar we zouden verzamelen) aan kwam lopen. Ik zag plots bestuursleden met hesjes aan. Zou het dan toch? Zou dan nu mijn bestuur muitend en plunderend door de binnenstad gaan trekken? Ik keek nog eens goed en een last viel van mij af. Het waren geen gele, maar oranje hesjes, bedoeld om de groepen duidelijk te maken achter wie ze aan moesten lopen.

Ook 2019 staat weer bol van de goede voornemers. Er komt een lezing door jongeren over hun reis naar Sobibor, de dialectavond komt terug, we gaan wandelen in Westerbork met een rasverteller die ook afgelopen jaar actief was bij ons, Ad van Liempt, en er komt een lezing van Wilma Seijbel over de patriottentijd en de rol daarin van de familie Rauwenhoff, bekend van het landgoed Tongeren.

Dus, zou je zeggen, moet je als voorzitter toch wel een tevreden mens zijn en dat zeg ik op deze plek ook vaak. Ook nu. En toch. En toch. Toch word je als voorzitter ook geconfronteerd met mensen die wél boos zijn. Of beter gezegd: Ontevreden zijn met hoe we het doen. Die vinden dat het anders moet. Het gaat daarbij ook om mensen die je waardeert om hun kwaliteiten en ervaring. En dan kom je er niet met flauwe grappen over gele hesjes of met een platitide dat we overall toch zoveel publiek trekken en dat alles daarom goed is. Nee. Dan moet je als voorzitter en als bestuur vol aan de bak. En ondanks dat je je uiterste best probeert te doen bereik je niet altijd datgene wat je wilt. Ik zal u hier niet te veel mee lastigvallen en zeker niet vandaag, aan het begin van een ongetwijfeld mooi nieuw jaar met het glas om te proosten in de hand. Maar laat ik u dan meegeven dat in dat soort situaties voor ons als bestuur en zeker voor mij als voorzitter eigenlijk twee dingen essentieel zijn: leren van wat je verkeerd deed en dat proberen te verbeteren en vasthouden aan het goede.

En dat goede is er gelukkig in overvloed en dat wordt ook gewaardeerd. Zo kregen we kerstkaartjes van tevreden leden die onze inzet waarden. 'Omdat jullie het verdienen.', zeggen ze er dan bij. Vele, vele enthousiaste mensen die op een heuse chocolademelkborrel kwamen na de sfeerwandeling. Daar word ik blij van. Ik sprak een lid tijdens één van onze activiteiten dit jaar. Door een chronische ziekte veel aan huis gekluisterd, maar een paar keer jaar wordt er een uitzondering gemaakt, speciaal om naar onze activiteiten te gaan. Dat er de dagen daarna voor die inspanningen lichamelijk moet worden geboet, wordt op de koop toe genomen. Wat wij doen maakt het dat

kennelijk waard. Dat maakt me niet alleen maar blij. Dat ontroert me zelfs. Daar, beste mensen, daar doen we het voor.

En daarop wil ik ook met u het glas op heffen: dat we al dat moois voor u als leden mogen betekenen, op een mooi, nieuw en actief jaar Arent thoe Boecop!